

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžo/56/2016
Identifikačné číslo spisu: 5015200578
Dátum vydania rozhodnutia: 26.04.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Petra Príbelská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:5015200578.3

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a členov senátu JUDr. Milana Moravu a JUDr. Jarmily Urbancovej, v právnej veci žalobcu: Ing. E.W., nar. XX. K. XXXX, bytom Y., proti žalovanému: Okresný úrad Žilina, so sídlom Andreja Kmeťa 17, Žilina, v konaní o preskúmanie upovedomenia, ktoré vydal žalovaný pod č.k. OU-ZA-OOP1-2015/015432Hri z 31. marca 2015, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline sp.zn. 20S/121/2015 z 3. mája 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 20S/121/2015 z 3. mája 2016 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

1. Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp.zn. 20S/121/2015 z 3. mája 2016 zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie upovedomenia, ktoré vydal žalovaný pod č.k. OU-ZA-OOP1-2015/015432Hri z 31. marca 2015. O trovách konania rozhodol s poukazom na § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal.

2. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že Krajský súd v Žiline preskúmal vec podľa § 247 a nasl. OSP v medziach žaloby (§ 250h ods. 1 OSP), pričom zistil, že napadnuté upovedomenie žalovaného je zákonné, a preto žalobu podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol.

2. Prvostupňový správny orgán Okresný úrad Žilina, odbor všeobecnej vnútornej správy vydal prvostupňové správne rozhodnutie Rozkaz o uložení sankcie za priestupok č.: OU-ZA-OVVS2-2014/040448/2013/ZIA zo 14. januára 2015, ktorým uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku proti verejnému poriadku podľa § 47 ods. 1 písm. i/ zákona č. 372/1990 Zb. v znení neskorších predpisov, ktorého sa dopustil tým, že porušil zákaz používať označenie „Policia“, keď 7. apríla 2014 o

01:59 hod. na neznámom mieste sfunkčnil stránku s názvom „policia.sr“. Podľa § 11 ods. 1 písm. b/ citovaného zákona v nadväznosti na § 12 ods. 1 citovaného zákona a § 47 ods. 2 citovaného zákona sa žalobcovi za spáchaný priestupok uložila pokuta vo výške 50,00 €. Toto rozhodnutie prevzal, podľa doručky, do vlastných rúk žalobca fyzicky 16. februára 2015. Zároveň z nej vyplýva, že sa jednalo o doručku do vlastných rúk s opakovaným doručením doporučené. Prvý neúspešný pokus o doručenie s výzvou o opakované doručenie bol vykonaný 26. januára 2015, opakované doručenie 27. januára 2015 a deň uloženia zásielky 27. januára 2015. Tieto údaje boli adresátom prečiarknuté a adresát k nim uviedol slovo nepravdivé.

3. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca 21. februára 2015 odpor, ktorý bol doručený Okresnému úradu Žilina 25. februára 2015, ako to vyplýva z prezenčnej pečiatky. Z poštovej obálky z odporu tiež vyplýva, že odpor bol podaný na pošte Bratislava 22. februára 2015.

4. Žalovaný v upovedomení č. OU-ZA-OOP1-2015/015432Hri z 31. marca 2015 oznámil žalobcovi, že jeho odpor bol podaný oneskorene. Odvolávajúc sa na § 24 ods. 2 Správneho poriadku obvineným podaný odpor bol vyhodnotený ako oneskorene podaný, nakoľko predmetný rozkaz o uložení sankcie za priestupok bol doručený náhradným spôsobom doručenia, a to 30. januára 2015, kedy od nasledujúceho dňa začala plynúť 15 dňová lehota pre podanie odporu, ktorá uplynula 16. februára 2015. Odpor obvineného bol podaný na poštovú prepravu podľa odtlačky poštovej pečiatky až 22. februára 2015. Čo sa týka konkrétnych námietok uvedených v odpore, tieto vyhodnotil ako uplatnené účelovo v snahe vyhnúť sa zodpovednosti za priestupok. Nezistil ani dôvod na nariadenie obnovy konania či na preskúmanie vyššie uvedeného rozhodnutia mimo odvolacieho konania.

5. Žalobca v správnej žalobe podanej proti tomuto upovedomeniu v zákonnej lehote, namietal tvrdenia prvostupňového správneho orgánu uvedené v prvostupňovom rozhodnutí, t.j. v rozkaze o uložení sankcie, pričom podľa žalobcu sa nedopustil protiprávneho konania, za ktoré mu bola sankcia uložená. Tvrdil najmä skutočnosť, že nenesie žiadnu zodpovednosť za právne úkony spoločníka firmy Overseas progres GmbH. Ďalej namietal zneužitie § 24 ods. 2 Správneho poriadku. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 20S/402/2011 a potvrdzujúci rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Sžd/11/2013. Podľa záverov uvedených judikátov je dňom oznámenia rozkazu o uložení sankcie za priestupok žalobcovi 16. február 2015. Žalobca 22. februára 2015, teda na šiesty deň po oznámení, podal na poštovú prepravu odpor, ktorý podal v zákonnej 15 dňovej lehote od oznámenia. Preto bol odpor podaný včas a žalovaný mal zrušiť rozkaz o uložení sankcie a o veci riadne vykonať ústne pojednávanie. Žalovaný sa však podľa názoru žalobcu potreboval vyhnúť tomuto zákonnému a spravodlivému postupu, pretože si bol vedomý toho, že vyššie uvedené skutočnosti, hlavne tvrdenie, že žalobca je konateľom spoločnosti Overseas progres GmbH, by nedokázal obhájiť a konanie proti žalobcovi by musel zastaviť, pretože žiadna listina v spise nie je dôkazom toho, že žalobca zriadil internetovú stránku „policia.sr“. Správny orgán odobral účastníkovi všetky procesné práva, nálezite nezistil skutkový stav veci a vydal rozhodnutie bez účastníka konania, na čo nebol žiadny vážny dôvod, preto žiadal napadnutú písomnosť a tiež prvostupňový rozkaz o uložení sankcie zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie.

6. Podaním z 3. júla 2015 sa k žalobe vyjadril žalovaný, ktorý zotrval na svojom právnom posúdení odporu voči rozkazu o uložení sankcie, že tento bol podaný oneskorene a jeho preskúmaním nezistil ani dôvod na preskúmanie rozkazu mimo odvolacieho konania, ani dôvod na nariadenie obnovy konania z podnetu správneho orgánu. Žiadal, aby súd žalobu zamietol.

7. Na pojednávaní konanom 12. januára 2016 žalobca namietol zaujatosť predsedníčky senátu JUDr. Jany Martinčekovej a zastupujúcej členky senátu JUDr. Veroniky Poláčkovej, o ktorej námietke rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky. Ten uznesením č.k. 5Ndz/1/2016 z 01. februára 2016 rozhodol, že sudkyne JUDr. Jana Martinčeková, JUDr. Veronika Poláčková a Mgr. Nora Tomková nie sú vylúčené z pojednávania a rozhodovania v tejto veci.

8. Podľa § 60 citovaného zákona, odvolací orgán je povinný preskúmať i oneskorené odvolanie z toho

hľadiska, či neodôvodňuje obnovu konania alebo zmenu alebo zrušenie rozhodnutia mimo odvolacieho konania. Preskúmanie rozhodnutia odvolacím orgánom podľa § 60 môže vyústiť do týchto možností: ak zistí, že sú dané dôvody, pre ktoré sa obligatórne povoľuje obnova konania na návrh účastníka, postúpi vec prvostupňovému orgánu, ktorý je príslušný na povolenie obnovy konania; ak zistí, že existujú dôvody na zmenu alebo zrušenie rozhodnutia mimo odvolacieho konania, bude postupovať podľa § 65 a nasl. Správneho poriadku. V opačnom prípade oneskorené odvolanie vybaví tzv. neformálnym spôsobom. Ak teda odvolací orgán zistí, že nie sú dôvody pre uplatnenie mimoriadneho opravného prostriedku podľa § 60 Správneho poriadku, vyrozumie o tejto skutočnosti účastníka konania, ktorý oneskorené odvolanie podal. Tak sa stalo aj v danom prípade, keď správny orgán po konštatovaní, že v danom prípade odpor bol podaný oneskorene a neboli dané dôvody na začatie konania o mimoriadnych opravných prostriedkoch, vybavil oneskorený odpor neformálnym spôsobom (oznámením). V danom prípade účastník konania mal o oneskorenosti odporu pochybnosti, ktoré uplatnil v správnej žalobe. Vo vzťahu k týmto námietkam uviedol krajský súd, že je povinnosťou súdu k tejto otázke zaujať stanovisko a posúdiť, či boli splnené podmienky pre takýto postup, resp. či nebolo povinnosťou prvostupňového správneho orgánu po zrušení rozkazu o uložení sankcie ex lege (dôsledok včas podaného odporu - § 87 ods. 4 Zákona o priestupkoch) zaoberať vecnými námietkami účastníka a ukončiť správne konanie vydaním rozhodnutia. Preto aj takéto oznámenie je spôsobilé vyvolať účinky ako rozhodnutie vydané správnym orgánom v správnom konaní a je preskúmateľné súdom. Krajský súd však zdôraznil, že v preskúmvacom konaní je predmetom súdneho konania len posúdenie včasnosti podania odporu žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu, a nepatrí súdu zaoberať sa vecou samou. Správny súd teda posudzoval žalobné námietky žalobcu týkajúce sa včasnosti podania jeho odporu voči prvostupňovému rozhodnutiu, pričom konštatoval, že odpor nebol podaný v zákonom stanovenej lehote a teda jeho kvalifikácia žalovaným ako oneskorený odpor bola zákonná. Preto žalobu podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol.

9. Žalobca v žalobe namietal, že odpor bol podaný v zákonnej lehote 15 dní od jeho oznámenia, ktorú lehotu treba počítať od dňa jeho fyzického prevzatia prvostupňového správneho rozhodnutia, t.j. 16. februára 2015. Poukázal pritom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Sžd/11/2013, ktoré potvrdilo rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 20S/402/2011. Krajský súd sa s týmto právnym názorom nestotožnil. Z obsahu spisu je nepochybne preukázané, že v danom prípade pri doručovaní prvostupňového rozhodnutia nastala fikcia doručenia podľa § 24 ods. 2 Správneho poriadku. Prvostupňové rozhodnutie bolo doručované doručenkou do vlastných rúk s opakovaným doručením, pričom boli dodržané oba pokusy o doručenie písomnosti; prvý pokus bol vykonaný 26. januára 2015 a druhý 27. januára 2015. V tento deň potom bola zásielka uložená na pošte. Keďže žalobca zásielku uloženú na pošte neprevzal, nastúpila fikcia doručenia rozhodnutia, ktorá vyplýva zo zákona o správnom konaní. Prvostupňový súd bol toho názoru, že následné fyzické doručenie tejto písomnosti do vlastných rúk žalobcu nie je právne relevantné v prípade, ak nastúpila fikcia doručenia už pred týmto faktickým doručením. Súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR č.k. 8Sžo/88/2010, ktorý konštatoval, že doručenie rozhodnutia podľa § 24 ods. 2 zákona o správnom konaní je riadne a zákonné doručenie rozhodnutia. Zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že by rozhodnutie o postihu za priestupok muselo byť doručené fyzickej osobe fakticky do vlastných rúk.

10. Ak teda správne orgány vychádzali pri momente doručenia prvostupňového rozhodnutia z fikcie doručenia v zmysle § 24 ods. 2 Správneho poriadku a ustálili dátum doručenia tohto rozhodnutia na deň 30. január 2015 (piatok) a od nasledujúceho dňa počítali lehotu na podanie odporu voči prvostupňovému rozhodnutiu, počínali si podľa názoru prvostupňového súdu v súlade so zákonom, a preto námietka žalobcu, že túto lehotu mali počítať až odo dňa nasledujúceho po fyzickom prevzatí prvostupňového rozhodnutia, bola nedôvodná.

11. Krajský súd ďalej uviedol, že fikcia doručenia v zmysle § 24 ods. 2 Správneho poriadku pôsobí za splnenia konkrétnych zákonom stanovených podmienok, konkrétne, aby boli vykonané dva pokusy o doručenie, ktoré zostanú bezvýsledné a taktiež, že adresát písomnosti sa v mieste doručovania v čase doručovania písomnosti zdržiava. Žalobca v žalobe nenamietal tieto skutočnosti, teda ani netvrdil konkrétne skutkové okolnosti, pre ktoré by tieto podmienky nemali byť splnené, napr. že by sa v čase

pokusov o doručovanie týchto písomností v mieste doručovania nezdržoval. Poukázal len na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Sžd/11/2013 bez ďalšieho. K tomu súd konštatoval, že tento rozsudok vychádzal z právneho názoru vysloveného vo svojom uznesení č.k. 1Sžd/10/2012 z 19. júna 2012, podľa ktorého nie je povinnosťou účastníka, ktorému bolo doručované, navrhnuť dôkazy na preukázanie svojho prípadného tvrdenia, že sa v čase doručovania v mieste doručenia nezdržoval, a že pokiaľ doručienka neobsahovala uvedenú predtlač „hoci sa v mieste doručovania zdržiava“, nie je preukázané, že k doručeniu prvostupňového rozhodnutia došlo v súlade s § 24 ods. 2 Správneho poriadku.

12. Prvostupňový súd však vychádzal z uznesenia Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 507/2012-37 z 13. novembra 2012, ktoré bolo vydané priamo v právnej veci žalobcu. V tomto konaní pred ústavným súdom žalobca namietal porušenie základného práva na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR uznesením NS SR sp.zn. 10Sžd/20/2011 z 25. apríla 2012, ktorým najvyšší súd potvrdil uznesenie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 21S/81/2010 z 23. februára 2011. Predmetom posúdenia v konaní pred krajským a najvyšším súdom bola tá skutočnosť, či poštová doručienka je verejnou listinou, ktorej pravdivosť sa prezumuje a či sa skutočnosti v nej uvedené majú dokazovať. Najvyšší súd v tomto uznesení uviedol, že riadna vyhotovená doručienka má povahu verejnej listiny. Ako verejná listina preukazuje pravdivosť toho, čo sa v nej potvrdzuje a je dôkazom, že sa písomnosť doručila, ak nie je preukázaný opak. To znamená, že pre ňu platí vyvrátená domnienka jej správnosti, pričom jej správnosť sa v súdnom alebo správnom konaní nedokazuje, dokazuje sa len jej prípadná nesprávnosť. Žalobca v odvolaní namietal, že žalovaný správny orgán, ani krajský súd, neskúmali, či doručovateľ splnil povinnosť podľa § 24 ods. 2 Správneho poriadku, avšak v zmysle vyššie uvedeného žalovaný ani krajský súd takú povinnosť nemali a žalobca v odvolaní nesprávnosť doručienky nepreukázal. Žalobca ďalej tvrdil, že v čase doručovania sa v meste Žilina nezdržoval. K tejto námietke odvolací súd poukázal na nález Ústavného súdu SR č.k. II. ÚS 278/2011-13 zo 16. júna 2011, v ktorom ústavný súd uviedol (s poukazom na svoj nález sp.zn. I.ÚS 119/07 z 27. septembra 2007, v ktorom uviedol, že ak je adresátom dostatočne preukázané, že záver o predpoklade náhradného doručovania bol nesprávny, ide o doručovanie neúčinné), že dôkazné bremeno preukázať, že adresát sa v čase doručovania v mieste doručovania nezdržoval, znáša adresát, a nie správny orgán. Ďalej uviedol, že ani čestné vyhlásenie adresáta, že sa v mieste bydliska nezdržoval v čase doručovania, však na unesenie dôkazného bremena nepostačuje, lebo ide iba o tvrdenie. Je potrebný aj objektívny dôkaz preukazujúci, že v kritickom čase bol na inom mieste. Ak sú splnené podmienky § 24 ods. 2 Správneho poriadku, považuje sa posledný deň trojdňovej lehoty uloženia zásielky za deň jej doručenia, a to aj v prípade, ak sa adresát o uložení nedozvedel, prípadne sa o uložení zásielky dozvedel, ale si ju vyzdvihol až po uplynutí tejto trojdňovej lehoty. K tomu ústavný súd vo svojom náleze sp.zn. II.ÚS 507/2012-37 uviedol, že týmto uznesením najvyššieho súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR alebo práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru a preto sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú, a to z toho dôvodu, že s poukazom na obsah cit. odôvodnenia uznesenia NS SR dospel k záveru, že najvyšší súd dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré sťažovateľ v odvolaní nastolil.

13. Krajský súd, vychádzajúc z uvedenej judikatúry Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR, zaujal stanovisko, že doručienka je verejnou listinou preukazujúcou skutočnosť v nej uvedené a pokiaľ sú vyplnené všetky kolónky pre doručenie a opakované doručenie písomnosti, predpokladá sa, že sa adresát v mieste doručovania zdržiaval. Ak adresát túto skutočnosť namieta, je povinný toto svoje tvrdenie preukázať, na čo má dôkazné bremeno. Toto dôkazné bremeno znáša adresát doručovania, a nie správny orgán. Nestačí ani čestné vyhlásenie adresáta (je to len tvrdenie, a nie dôkaz), ale je potrebný aj objektívny dôkaz, že v kritickom čase bol na inom mieste. Nie je teda na mieste argumentácia žalobcu, že doručienka ako taká neosvedčuje splnenie podmienok podľa § 24 ods. 2 Správneho poriadku, ak samozrejme nie je riadne preukázaný opak. Súd konštatoval, že v danom prípade žalobca ani len netvrdil, že by sa na mieste doručovania v čase doručovania nezdržoval. Len bez ďalšieho poukázal na vyššie uvedený rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a konštatoval, že odvolacia lehota začala plynúť až po fyzickom prevzatí prvostupňového rozhodnutia bez ohľadu na fikciu doručenia. Keďže žalobca v žalobe ani netvrdil, a teda ani nepreukázal, že by sa v čase doručovania v mieste doručovania nezdržoval, a taktiež v žalobe ani netvrdil, ani nepreukázal, že by

neboli vykonané oba pokusy o doručenie prvostupňového rozhodnutia, krajský súd túto obranu žalobcu vyhodnotil ako v plnom rozsahu účelovú.

14. Záverom krajský súd uviedol, že hmotnoprávne námietky týkajúce sa prvostupňového správneho rozhodnutia, ktoré žalobca uplatnil v žalobe, nemôžu byť predmetom preskúmania správnym súdom o žalobe, ktorá smeruje proti oznámeniu o oneskorene podanom odpore, preto sa nimi súd nezaoberal.

II.

15. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca odvolanie s odvolaním na § 201 OSP proti všetkým výrokom rozhodnutia krajského súdu a namietal najmä: že súd vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, ďalej, že nezistil skutkový stav veci, nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a nakoniec, že krajský súd bez predchádzajúceho odstránenia rozporov medzi obsahom listín odporcu a vyjadreniami jeho osoby rozhodol iba na základe listín, dodaných odporcom, v dôsledku čoho dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, pričom doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti a dôkazy, ktoré doteraz nemohli byť uplatnené pretože ich výkon súd prvého stupňa neumožnil a nemohli byť prezentované. Žiadal napadnuté rozhodnutie zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie. Žalobca uviedol, že správny orgán má na doručenkách od všetkých rozhodnutí preškrtnuté všetky dátumy ohľadom postupu doručovania a uvedený text „nepravdivé“ s podpisom osoby, ktorá prebrala zásielku, o pravdivosti údajov na doručenkách ohľadom postupu doručovania existujú podľa žalobcu pochybnosti, ktoré správny orgán, ako aj súd ignorovali.

16. V súvislosti s námietkou nezákonného postupu správneho orgánu pri použití doručovacej domnienky poukázal žalobca na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Sžd/11/2013, ktorý sa týka náhradného doručovania a v ktorom súd konštatoval, že pokiaľ doručienka neobsahuje údaj, že sa adresát v mieste doručenia zdržoval, nemožno dôjsť k záveru, že takouto doručenkou bolo osvedčené, či táto zákonná podmienka náhradného doručenia bola splnená. Nie je povinnosťou účastníka navrhovať dôkazy na preukázanie tvrdenia, že sa v čase doručovania v mieste doručenia nezdržoval, a to z dôvodu, že nie je jeho povinnosťou preukazovať opak toho, čo nie je osvedčené. A zároveň potvrdil záver krajského súdu o tom, že k prevzatiu rozhodnutia došlo žalobcom až keď si fyzicky toto rozhodnutie prevzal a následne aj o včasnom podaní odvolania žalobcom. Žalobca mal za to, že súd nezákonný postup žalovaného v rozpore s uvedeným judikátom vykladá na ťarchu žalobcu. Záverom žalobca uviedol, že nerešpektovanie povinnosti postupovať podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR - teda nevydanie rozhodnutia o odvolaní žalobcu a vydanie iba oznámenia, nemôže byť v súdnom ani akomkoľvek inom konaní na ťarchu žalobcu.

III.

17. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že považuje napadnutý rozsudok za súladný so zákonom a s návrhom žalobcu na zrušenie tohto rozsudku sa nestotožňuje. Ďalej uviedol, že žalobcom uvádzané rozhodnutie NS SR sp.zn. 1Sžd/11/2013, tak ako na jeho závery poukazuje žalobca, nemožno analogicky aplikovať v prípade žalobcovej veci. Predmetná doručienka týkajúca sa doručovania rozkazu, bezpochybné mala všetky predpísané náležitosti a tak je nutné ju považovať za riadne vyhotovenú verejnú listinu, preukazujúcu priebeh doručovania. Vzhľadom na to, že fikcia doručenia je vyvrátiteľnou domnienkou, bremeno dôkazu o tom, že nebolo možné v danom prípade fikciu doručenia aplikovať, je na strane toho, kto to tvrdí - teda na strane žalobcu. Záverom zhrnul žalovaný, že trvá na svojom doteraz prezentovanom právnom názore a odvolacie námietky žalobcu považuje za účelové.

IV.

18. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OPS), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OPS), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OPS), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <. (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c

ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

19. Podľa § 491 ods. 1 zákona NR SR č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“), ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti OSP pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

20. Podľa § 492 ods. 2 SSP odvolacie konania podľa piatej časti OSP začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

21. Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

22. Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

23. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením krajského súdu a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku dodáva: Najvyšší súd poukazuje na to, že nosnými odvolacími dôvodmi žalobcu boli argumenty týkajúce sa samotnej zákonnej fikcie doručenia zásielky. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že ako aj krajský súd správne citoval judikatúru ÚS SR a NS SR, keď uviedol, že pri riadne vyhotovenej doručenke ide o verejnú listinu, pričom takýto dôkaz je objektívny a nepochádza od žiadneho účastníka správneho konania, ale od Slovenskej pošty a.s.. Ak chcel žalobca docieľiť spochybnenie údajov na doručenke, mal riadne uviesť konkrétne dôkazy, prípadne preukázať, že vykonané dôkazy sú nepravdivé či zavádzajúce. Žalobca nenamietal v žalobe a ani v odvolaní ani jednu z konkrétnych zákonom stanovených podmienok pri fikcii doručenia, pre ktoré by dané podmienky nastať nemali, žalobca nenamietal ani skutočnosť, že by sa v danom čase, kedy sa doručovateľka pošty snažila predmetnú písomnosť doručiť, v mieste doručovania nezdržiaval. Nepreukázal a ani sa preukázal nesnažil opak toho, čo bolo vo verejnej listine - doručenke uvedené.

24. Podľa § 45 ods. 2 OSP, údaje uvedené na potvrdení o doručení písomnosti (ďalej len „doručenka“) sa považujú za pravdivé, ak nie je dokázaný opak.

25. Podľa § 87 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb., ak je nepochybné, že obvinený z priestupku sa priestupku dopustil a ak vec nebola vybavená v blokovom konaní, môže správny orgán bez ďalšieho konania vydať rozkaz o uložení sankcie za priestupok (§ 13 ods. 2).

26. Podľa § 87 ods. 3 citovaného zákona rozkaz má rovnaké náležitosti ako rozhodnutie o priestupku. Oznamuje sa vždy písomne.

27. Podľa § 87 ods. 4 citovaného zákona obvinený z priestupku môže proti rozkazu podať do 15 dní odo dňa jeho doručenia odpor správnejmu orgánu, ktorý rozkaz vydal. Včasným podaním odporu sa rozkaz zrušuje a správny orgán pokračuje v konaní. Obvinenému z priestupku nemožno uložiť iný druh sankcie s výnimkou pokarhania alebo vyššiu výmeru sankcie, než bola uvedená v rozkaze, ak sa pri prejednávaní priestupku nezistia nové podstatné skutkové okolnosti.

28. Podľa § 87 ods. 5 citovaného zákona rozkaz, proti ktorému nebol včas podaný odpor, má účinky právoplatného rozhodnutia.

29. Podľa § 51 citovaného zákona, ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní. (Zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní).

30. Podľa § 51 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. v znení neskorších predpisov, rozhodnutie sa účastníkovi konania oznamuje doručením písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia, ak zákon neustanovuje inak.

Deň doručenia rozhodnutia je dňom jeho oznámenia.

31. Podľa § 24 ods. 1 citovaného zákona, dôležité písomnosti, najmä rozhodnutia, sa doručujú do vlastných rúk adresátovi alebo osobe, ktorá sa preukáže jeho splnomocnením na preberanie zásielok.

32. Podľa § 24 ods. 2 citovaného zákona, ak nebol adresát písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk, zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržiava, doručovateľ ho vhodným spôsobom upovedomí, že písomnosť príde znovu doručiť v určený deň a hodinu. Ak nový pokus o doručenie zostane bezvýsledný, doručovateľ uloží písomnosť na pošte a adresáta o tom vhodným spôsobom upovedomí. Ak si adresát nevyzdvihne písomnosť do troch dní od uloženia, posledný deň tejto lehoty sa považuje za deň doručenia, aj keď sa adresát o uložení nedozvedel.

33. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako vecne správne v zmysle § 219 ods. 1, 2 OSP v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá OSP potvrdil.

34. O náhrade trov odvolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa ustanovenia § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 OSP, keď neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal a žalovanému v tomto druhu konania náhrada trov konania neprináleží.

35. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.